

‘VEEL
ONDERZOEKEN
LATEN ZIEN DAT
HET TIMEN VAN
DE MARKT ZEER
LASTIG IS’

gewaardeerd zijn. Dan komen onze theorie en die van aandelenwaardering dicht tegen elkaar aan te liggen.

We bouwen eigenlijk voort op heel oud onderzoek. Al in de jaren 60 en 70 van de vorige eeuw werd door James Tobin (Nobelprijswinnaar op het gebied van portefeuilletheorie, red.) gekeken naar de portefeuille-overzichten van verschillende groepen beleggers, en dit werd meegenomen in financiële modellen. In de decennia daarna raakte dit in de vergetelheid. Nu is er een zekere opleving op dit gebied, die verder onderzoek op gang brengt. Deze hernieuwde interesse is ook te danken aan de steeds grotere rekenkracht die we ter beschikking hebben.”

9 Als de macht van ‘nieuw geld’ op de markt zo groot is, moeten centrale banken dan geen aandelen opkopen in plaats van obligaties?

“Dat is niet eenduidig. Aandelen zijn veel inelastischer dan (overheids)obligaties. Om obligatiemarkten in beweging te krijgen, is dus aanzienlijk meer geld nodig. Dit betekent dat het opkopen van aandelen voor een bepaald bedrag een stuk grotere impact moet hebben op de koersen dan het opkopen van overheidsobligaties.

Maar vraag twee is wat de impact van het opkopen zal zijn op de reële economie, en of hier verschil zit tussen hogere obligatie- of aandelenkoersen. Je zou bijvoorbeeld willen weten wat de gevolgen zijn voor de economische activiteit, banengroei of de productiviteit.

Daar moet verder naar gekeken worden door wetenschappers. Zo wordt nu gekeken naar het verschil in opkoopbeleid tussen centrale banken in de VS en Europa – die voornamelijk obligaties kochten – en de Aziatische landen, waar ook flink wat aandelen werden opgekocht.”

– Column –

Het gaat niet om wat je hebt

Rajat Gupta, geboren in Calcutta, verloor voor zijn 18^e beide ouders. Dankzij een studiebeurs wist hij zijn opleiding in India toch af te ronden. Hij haalde zelfs zulke goede cijfers dat hij werd toegelaten tot Harvard.

En Harvard bracht hem een baan bij McKinsey, waar hij twintig jaar later werd verkozen tot ceo. Een unicum in 1994, want Gupta werd daarmee de eerste Indiase opperbeaas van een Amerikaanse multinational.

Toen hij dertien jaar later afscheid nam, bedroeg zijn privévermogen zo’n 100 miljoen dollar. Hij werd commissaris bij bedrijven als Procter & Gamble en Goldman Sachs en adviseur van de Bill & Melinda Gates Foundation.

Je zou denken dat Gupta daarmee meer had bereikt dan hij ooit had durven dromen, maar het stak hem dat in een netwerk vol miljardairs, zijn vermogen slechts middelmatig leek. Hij raakte geobsedeerd door geld. Zo geobsedeerd dat hij met voorkennis begon te handelen. Het resultaat? Twee jaar gevangenisstraf en onherstelbare schade aan zijn zorgvuldig opgebouwde reputatie.

Op het eerste gezicht zal het verhaal van Gupta vooral verbazing oproepen. Hoe kun je alles op het spel zetten als je al zoveel hebt bereikt? Maar velen van ons zullen ergens de obsessie met ‘meer’ wel

herkennen. We hebben eigenlijk genoeg om comfortabel en tevreden te leven, maar raken opgewonden van verhalen over cryptorijkdom en worden afgeleid door snelle vastgoeddeals. Al ons spaargeld ‘moet’ aan het werk, liefst belegd in de nieuwe Adyen of ASML. Het maakt niet uit hoeveel we hebben, meer is altijd beter.

Maar hoe obsessiever we rijkdom najagen, hoe groter de kans dat ons geluksgevoel juist afneemt. Mensen blijken veel vaker geluk te ervaren als ze zich focussen op zingeving: een positief verschil maken in het leven van anderen of het delen van mooie ervaringen met vrienden en familie.

Niet voor niets zei de Amerikaanse tv-ster Fred Rogers ooit: “Het gaat niet zozeer om wat je hebt in dit leven. Het gaat om wat we doen met wat we hebben.”

**MARIUS KERDEL EN
JOLMER SCHUKKEN**

zijn oprichters van Triple Partners en auteurs van *De Beleggingsillusie*
www.debeleggingsillusie.nl